

РЕШЕНИЕ

№ 29471

гр. София, 10.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 02.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Д. У. А., държава Й., ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС против Решение № УП-В7 от 27.06.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС) на Република България, с което поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на Д. У. А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. В жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Излагат се съображения, че в конкретния случай в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК не е изяснена фактическата обстановка, както и не е направен задълбочен анализ на заявените обстоятелства относно положението с човешките права в Й.. Счита се, още, че произнасянето на Интервюиращия орган на ДАБ при МС по молбата за международна закрила на Д. У. А. не отговаря на изискванията на чл. 75, ал 2 от ЗУБ и чл. 4, ал 3 от Директива 2004/83/ЕО от 29 април 2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Сочи се, че оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено, като се вземат предвид всички относими факти, свързани със страната по произход, относими информации и документи, позволяващи да се определи дали молителят е бил

или би могъл да бъде обект на преследване или на тежки посегателства, както и личния статут и лично положение на молителя, което не е направено в конкретния случай. Оспорва се изводът на административния орган, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Сочи се, че по отношение на жалбоподателя са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Сочи се, че административният орган е следвало да изложи подробни аргументи относно сигурността в държавата на произход, което е законова гаранция за спазване на основния принцип в бежанското право – забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, уреден в чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и възприет в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Иска се от съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган с указания за постановяване на решение, с което да се предостави закрила.

Оспорващият Д. У. А., в съдебно заседание, лично, в присъствие на преводач, и чрез назначения си по реда на Закона за правната помощ процесуален представител, заявява, че иска да му бъде предоставен статут и закрила, защото не може да остане в страната си. Сочи, че са налице предпоставките за предоставяне поне на хуманитарен статут, тъй като обосновава напускането на страната си по произход със съображения за несправедливо наказателно преследване, което му е повдигнато от лице, което има политическа възможност да окаже влияние на съдебния състав. Твърди, че с решение от месец септември 2024 г. е признат за виновен за извършено престъпление кражба, по повод на което е имал забрана за напускане на Й., но е намерил начин и е напуснал Й. през март 2025 г., обжалвал е решението, но не знае за резултата от обжалването. Изразява притеснение от несправедлива присъда, като заявява, че, ако присъдата е оправдателна, ще се върне в страната си. Заявява, че в момента работи и работодателят му не може да му направи трудов договор, ако няма статут на бежанец или хуманитарен статут.

Ответната страна, чрез юрисконсулт П., счита, че решението е правилно и законосъобразно, а жалбата е неоснователна. Сочи, че чужденецът мотивира своята молба за международна закрила с лични криминални причини, което е изложил подробно и в проведеното интервю, и с цел пътуване до Х., където се намира негов роднина, за да работи, в този смисъл той е икономически мигрант, а не бежанец, още повече, че жалбоподателят е работил при същия работодател в Й. една година след постановяване на решението, което означава, че не се е страхувал от него. Сочи, също така, че жалбоподателят многократно е изтъквал, че при положително становище ще се върне в страната си на произход, т.е. не се страхува, не е преследван, не е посочил религиозни причини. Позовава се на Решение № 247 на МС, съгласно което Й. е сигурна държава. В този смисъл твърди, че не са налице основания за предоставяне на международна закрила съгласно чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ и интервюиращия орган правилно е преценил това. Моли да бъде постановено решение, с което да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и да бъде потвърдено оспореното решение на Интервюиращия орган при ДАБ към МС като правилно и законосъобразно издадено.

Прокурорът от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата, пледира да бъде потвърдено оспореното решение като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на Д. У. А. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при МС с вх. № ПМЗ-В-1710 от 18.06.2025 г. Тъй като чужденецът не разполагал с документи за самоличност, личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ с рег. № УП 7422/18.06.2025 г., лицето е регистрирано в ДАБ с регистрационен лист рег. № УП 7422/18.06.2025 г., видно от

които търсещото закрила лице се индивидуализира с имената Д. У. А., гражданин на Й., [дата на раждане] в [населено място], Й., неженен, етническа принадлежност арабин, религия мюсюлманин сунит, със средно образование, автомеханик по професия. В приложение към регистрационния лист са посочени имената на бащата, майката и сестрите на търсещия закрила. Съставена е Евродак дактилоскопна карта.

На 25.06.2025 г. с чуждия гражданин е проведено интервю с рег. № УП 7422/25.06.2025 г., в присъствие на преводач, по време на което Д. У. А. заявява, че е напуснал легално държавата си по произход на 14.04.2025 г. за Република България с паспорт, с туристическа виза с валидност един месец, с полет от А. до С., визата му е издадена от посолството на Република България в Й., на летището в Република България се е запознал с трафикант, който му е взел паспорта, предоставил му е билет, с който оспорващият е заминал за У. с влак, за да стигне до Ш.. Пристигнал е в Ш. на 20.04.2025 г., 10 дни е престоял при леля си, след което е задържан от полицията и е закаран в затворен лагер. Депортиран е обратно в България от Ш. на 18.06.2025 г. с полет. Заявява, че целта на пътуването му е била Х., защото чичо му е там. Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от личен характер в държавата му на произход, свързани с обстоятелството, че е осъден на 10 години за опит за убийство от човека, при който е работел. Присъдата е отпреди една година, бил е задържан от полицията, осъден е задочно, обжалвал е решението (пояснява, че, когато решението се обжалва, не те задържат), платил е на адвокат, който е махнал забраната му за напускане на страната за един ден и така е успял да напусне страната си по произход. Твърди, че обвинението е измислено от работодателя му, с когото са се скарали, който е влиятелен човек. В проведеното интервю заявява, че е живял в [населено място], Й., има завършено средно образование, автомонтьор е, работил е в сервиза до август 2024 г. Чуждият гражданин заявява, че не е бил преследван на основание раса, религия, националност, принадлежност към етническа група. Твърди, че не е имал проблеми с официалните власти в държавата си на произход. Кандидатът изрично заявява, че не е бил политически ангажиран и не е бил член на въоръжена групировка. Потвърждава, че единствената причина за напускане на страната му по произход е посоченото от него дело, по което е осъден на 10 години затвор. Твърди, че, ако делото бъде решено в негова полза, ще се върне в Й.. Към настоящия момент чака информация от адвоката за развитието на делото и не иска да се връща. Получавал вербални заплахи от М. Х., който е бил неговият работодател. В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него подпис.

С писмо с рег. № УП 7422/19.06.2025 г. на ДАБ е изискано от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Видно от материалите по делото отговор на писмото не е получен.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на Д. У. А. и със страната му на произход, административният орган е извел извод за явна неоснователност на подадената молба за международна закрила, като е приложил ускорена процедура, приемайки наличието на основанията по чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Общата обстановка в Й. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по

изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. Същевременно мотивите, които кандидатът изтъква за исканата международна закрила, административният орган е приел като неотносими към производството по ЗУБ обстоятелства, включително лицето не е било обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Според чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца или определена социална група. Прието е, че заявеното от търсещия международна закрила не може да бъде основание, което да попадне в приложното поле на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, защото не е налице преследване, свързано с нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Заявеното от чужденеца не е прието за достоверно, тъй като, от една страна, Д. У. А. твърди, че е осъден по несправедливо обвинение от лицето, при което е работел (работодателя му М. Х.), страхува се от същото лице, от което е получавал вербални заплахи, а в същото време Д. У. А. е живял в продължение на една година в Й., след като е разбрал, че има присъда за опит за убийство и е работел в автосервиза на М. Х. до август 2024 г., живял е на свобода и е напуснал държавата си на произход легално с паспорт, като твърди, че, ако делото приключи в негова полза, ще се върне в Й.. Във връзка с горното административният орган е възприел, че Д. У. А. не е изпитвал основателни страхове относно личното си положение в държавата си на произход. Едновременно с това, доколкото същият не е подал молба за международна закрила в България при влизането си в страната, а е заминал за Ш., е формулиран извод, че не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант. В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, освен, че е бил заплашван вербално от М. Х.. Също така е посочено, че спрямо кандидата не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход, в този смисъл не съществува риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Разгледана е и възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В тази връзка има позоваване на тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, видно от което силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Прието е също, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. В тази връзка се прави позоваване на Справка с вх. № МД-02-206/11.04.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, съгласно която Хашемистко Кралство Й. се счита за сигурна страна на произход съгласно Решение № 247 от 03.04.2024 г. на Министерски съвет на Република България. Прието е, че за Д. У. А. не

съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. За молителя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер. С оглед изложените мотиви молбата за закрила е отхвърлена изцяло като явно неоснователна. Решението е съобщено на оспорващия Д. У. А. на 30.06.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 04.07.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган – Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Между страните няма спор, а и от приложената по делото Заповед № ЦУ-РД-05-110 от 03.04.2023 г. се установява, че Председателят на ДАБ по реда на чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ е определил конкретно М. З. Й. за Интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ. Следователно същата е имала компетентността да разгледа молбата за закрила. При липса на основания за прилагане на ограниченията в чл. 71, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ административното производство законосъобразно е проведено по ускорената процедура по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, възможност, предвидена и в чл. 31, § 8 и чл. 32, § 2 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 70, ал. 1 от ЗУБ при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 18.06.2025 г., а оспореният акт е издаден на 27.06.2025 г. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. Административният орган в конкретния случай е преценил, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно: позовава се на основания извън предмета на този закон (т. 1); не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване (т. 2). При тези условия молбата на чужденеца за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и ал. 9, съответно по чл. 9, ал. 1, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ. В конкретния случай са обсъдени предпоставките по чл. 8, ал. 1 и ал. 9 от ЗУБ, както и тези по чл. 9, ал. 1, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основанията за предоставяне на статут на жалбоподателя.

Съдът не установява при постановяването на оспореното решение да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила. В хода на производството пред решаващия орган с йорданския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила. Следва да се отбележи, че липсата на подобно становище не обосновава незаконосъобразност на оспореното решение, тъй като по реда на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ в ускорено производство, съгласно

разпоредбата на чл. 58, ал. 10, изр. 2 от ЗУБ, такова становище не се изисква.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователни са възраженията в жалбата в обратен смисъл. Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал. 3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. в разпоредбата на чл. 4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган, компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя, справка за актуалната обстановка в Й., съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателя съобразно критериите на чл. 4, т. 3 от Директивата.

Съдът счита, че оспореното решение е съответно и на материалния закон. То е постановено след обстоен анализ на декларираната от жалбоподателя бежанска история, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства.

Административният орган е основал отказа си на обстоятелството, че за чуждия гражданин не са налице предпоставки да получи международна закрила, тъй като заявените в проведеното с него интервю проблеми имат личен и криминален характер. Той не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, а причината за доброволното му напускане на Й. се оценява като чисто икономическо съображение и също попада извън обхвата на ЗУБ. Молбата на Д. У. А. за предоставяне на международна закрила е приета за явно неоснователна, по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, и, като такава, е отхвърлена в ускорена процедура на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни

права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Оспорващият сочи, че не е бил обект на репресии или насилие, че не е имал опасения за физическата си сигурност от страна на властите по повод етническата си принадлежност и евентуална политическа ангажираност, нито е имал проблеми във връзка с религиозната си принадлежност. В този смисъл и с оглед доказателствата, с които е разполагал, административният орган е извършил единствено възможната преценка, изследвайки данните от бежанската история на жалбоподателя, достигайки до обоснован извод относно липсата на предпоставките за предоставяне на чужденеца на статут на бежанец. Правилно е отчетено, че причините, поради които същият е напуснал държавата си по произход, не попадат в приложното поле на чл. 8 от ЗУБ, респективно на чужденеца не може да бъде предоставен статут на бежанец. Чужденецът не навежда твърдения за наличие на опасения от конкретни репресии, предприети спрямо него или членове на семейството му по причините, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Заявеното от последния не може да бъде свързано с нито една от посочените причини. Правилно е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват основание по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма сериозен обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ от страна на официалните власти в Й., която се явява страната по произход на търсещия закрила. Заявените от чужденеца проблеми с правосъдието са неотнормимо обстоятелство спрямо предметния обхват на ЗУБ. Правилно е изводът на интервюиращия орган, че посочените от чужденеца проблеми не могат да се обвържат с някоя от хипотезите на чл. 8 от ЗУБ, а именно - пол, раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което същите се приемат за ирелевантни за предоставянето на статут на бежанец. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Заявените от молителя причини да потърси международна закрила са ирелевантни и недостатъчни обстоятелства. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, също не се установяват. В този смисъл правилен е изводът на административния орган, че цялостният анализ на обясненията на Д. У. А. сочи, че са налице единствено лични, от криминално естество и икономически причини за напускане на Й.. Не на последно място следва да се отбележи, че са налице множество противоречия в изнесената от чужденеца информация, който компрометират автентичността на бежанската история на молителя, изложените факти са противоречиви и лишени от логическа връзка. В хода на проведеното интервю същият заявява, че е осъден за опит за убийство на 10 години лишаване от свобода, същевременно в хода на съдебното производство представя решение, с което при смекчаващи обстоятелства е осъден на лишаване от свобода за срок от една година и поставяне на временна работа за срок от две години за съучастие в извършено престъпление на 22.12.2021 г. – кражба с използвано превозно средство, управлявано от жалбоподателя. Дори да се приеме, че представените в хода на съдебното производство решения от оспорващия са валидни документи, те не водят на извода, че са налице основания за

предоставяне на международна закрила. От представените документи се установява, че жалбоподателят е субект на наказателно преследване в Й. именно, защото са налице основания за осъществяване на такава държавна принуда, т. е. защото има данни, даващи основание да се счита, че е извършил престъпление, за което сочат представените от самия него доказателства. Няма твърдения за факти, които да наведат на извод, че се касае за наказателно преследване, което не е обосновано от факти, сочещи за извършено престъпление, а е основано на някое от посочените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ обстоятелства – на различна раса, религия, националност, политическо мислене или принадлежност към определена социална група. От представените документи в съдебното производство и от обясненията на жалбоподателя по-скоро може да се направи изводът, че поведението му може да бъде приравнено на бягство от правосъдие. Настоящата инстанция счита, че ако противоречивата бежанска история на търсещия закрила е истинска, в случая по-скоро същият е беглец от правосъдие, а не лице, нуждаещо се от закрила. Сочените от чужденеца причини за напускане на страната не попадат в хипотезите на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. от 5 ЗУБ, както и на риск за бъдещо такова. Следва да се акцентира и върху изявленията на Д. У. А., дадени пред интервюиращия орган, от които се обуславя извод, че доброволно, по собствено желание е напуснал Й.. Молителят изразява намерение за завръщане в страната си при оправдателна за него присъда. Предвид това се обезпечава извод, че нежеланието му да се върне в държавата по произход не е обосновано от причини за основателно опасение от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Преследването по смисъла на чл. 8 от ЗУБ трябва да се разграничава от наложено наказание за извършено престъпление от общ характер. Нежеланието да изтърпи наказанието, наложено му от съд с осъдителна присъда, попада извън приложното поле на ЗУБ и не представлява преследване по смисъла на закона. Съгласно глава II, §56 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН преследването трябва да се разграничава от наложено наказание за извършено престъпление от общ характер. Лица, бягащи от преследване или наказание за подобно престъпление, обикновено не се считат за бежанци. Бежанецът е жертва или потенциална жертва на несправедливост, а не беглец от правосъдие. Опасенията на жалбоподателя, че ще бъде преследван от полицията, остават извън основанията за предоставяне статут на бежанец, изчерпателно изброени в чл. 8 от ЗУБ и не разкриват наличието на реална заплаха за живота и здравето му. От съществено значение е обстоятелството, че жалбоподателят не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване. В този смисъл е и изрично заявеното от оспорващия, че при оправдателна присъда в негова полза ще се върне в държавата си на произход, както бе посочено и по-горе. В тази връзка от материалите, събрани в хода на административното и съдебното производство, не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателни опасения от преследване“. При това положение правилен е изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство. Поради това правилно административният орган е приел, че спрямо молителя не се установява да е било осъществено политическо преследване и/или други действия, застрашаващи живота или нарушаващи неговите права.

Доказателство, че мотивите на чужденеца за напускане на Й. са от личен и икономически характер е и обстоятелството, че чужденецът е дошъл в страната с туристическа виза, с цел да стигне до Х.. Влязъл е легално, искал е да замине нелегално за Х., но не е успял, успял е да стигне нелегално до Ш., където е пребивавал при леля си. Жалбоподателят не е имал намерение

да подаде молба за закрила. Такава молба не е била подадена от него при влизането на територията на страната, молбата е подадена едва след задържането му от шведските власти и връщането му в България. Видно от изявленията му той е напуснал страната си по произход легално, с виза за Република България, което налага извод, че не се установява в страната си по произход да е имал проблеми с официалните власти или пък да е съществувал риск от такива действия спрямо него.

Съдът намира, че съвкупно преценени данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ. С оглед на изложеното дотук, искането на чужденеца в частта му за предоставяне на бежански статут правилно е отхвърлено като явно неоснователно.

За молителя липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне Й. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. От установеното следва извод, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Кандидатът изрично посочва, че не му е оказвано насилие, а събраните по преписката доказателства не свидетелстват за риск от тежки посегателства в бъдеще. Видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл. 63а от ЗУБ същият не твърди спрямо него да са предприети никакви реални действия на преследване нито от държавата, нито от страна на организация, на която държавата не може или не желае да противодейства. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещия закрила поради причините, които се релевират в закона. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии, никога не е бил заплашван, насилван или изтезаван от страна на държавен орган или от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Твърденията на жалбоподателя, че спрямо него са налице обстоятелствата визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ не се подкрепят от събраните доказателства, в това число и заявеното от него в хода на административното и съдебното производство. Предвид обстоятелствата от бежанската му история следва да се възприеме становището на административния орган, че чужденецът не е бил принуден да напусне родината си поради опасения от преследване или поради реална опасност от тежки посегателства върху живота и личността му. Чуждият гражданин следва да се определи като лице, което бяга от наказателна отговорност. Обсъждането в представеното в съдебното производство решение на смекчаващи обстоятелства във връзка с извършеното от оспорващия престъпление (кражба) свидетелства за безпристрастност на съда и липса на реална опасност от тежки посегателства от страна на държавата в лицето на съдебната власт.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия.

Чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № C- 465/07 (M. E. and Noor E. vs S. van J.) по отправено от холандска страна преюдициално запитване за

приложението на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила административният орган се е позовавал както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в Справка с вх. № МД-02-206/11.04.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, в която се посочва, че Хашемистко Кралство Й. се счита за сигурна страна на произход съгласно Решение № 247 от 03.04.2024 г. на Министерски съвет на Република България. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган в кръга на правомощията му и представлява официален писмен документ, който обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени със същата, ако не се оборва чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техен източник, за да се събират. В самото решение също има изложени доводи в насока обстановката в Й. и специфичното положение на жалбоподателя. По делото липсват данни ситуацията в Й. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т. е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Й., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм.). Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. Горесцитираната справка потвърждава факта, че в Й. не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право. Съгласно Решение № 247 от 03.04.2024 г. на МС за приемане на Списък на сигурни страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила Хашемистко Кралство Й. е сигурна страна на произход по отношение на търсещите закрила. Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут. От актуалната справка за положението в Й. става ясно, че страната е безопасна и ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка интервюиращият орган правилно

е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на административния орган, не се обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на Д. У. А. по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Съдът намира, че, след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано е прието от административния орган, че посочените причини за напускане на страната по произход от оспорващия не са правно значими по смисъла на ЗУБ. Правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство, в този смисъл правилни се явяват и изводите на ответника за наличие на основание по чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Неоснователно е и развитото в жалбата оплакване за липса на преценка приложим ли е в случая принципът „non-refoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Административният орган се е съобразил с визирания принцип, изложени са констатации относно липсата на фактическите предпоставки, които обуславят приложението на тази забрана. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя в страната му по произход по смисъла на ЗУБ няма да застраши неговия живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 85, ал. 3 във връзка с чл. 84, ал. 2 от ЗУБ решението не подлежи на обжалване.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 26 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. У. А., държава Й., ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС против Решение № УП-В7 от 27.06.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС) на Република България, с което поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на Д. У. А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението е **окончателно**.

СЪДИЯ: